

[L. D. Rasmussen.]

Liv, de maa ikke øve nogen strafbar Handling o. lign. Disse Betingelser er ikke skrevet for den almindelige Borger, men de er der, og hvis de overtrædes, vil han uvægerlig blive straffet. Der er altsaa her ingen Forskel til Stede i Realiteten, og som Følge deraf er det naturligt, at de paa Betingelser løsladte behandles ens med andre Borgere, hvor der er Tale om Muligheden af Overtrædelse af de Betingelser, der er stillet overfor løsladte. Men, som Ministeren sagde, vi kan jo forhandle om Spørgsmaalet, og jeg haaber, det vil føre til det Resultat, at vi kan undgaa dette Fængselsnævn.

Vagn Bro: Jeg vil gerne først til den højtærede Minister sige, at jeg berørte i mine Betragtninger den nedsatte Lægekommision med Henblik paa Spørgsmaalet om Kvaksalveribestemmelsen, som fandtes i det tidligere Lovforslag, ikke i det nuværende. Vi fra vor Side vilde nemlig meget gerne have, om vi kunde faa de eventuelle Bestemmelser, vi i saa Henseende skulde have, herind i Loven, og derfor var det, jeg tillod mig at henstille, om Ministeren vilde finde det rigtigt, at man søgte at fremskynde det paagældende Kommissionsarbejde.

Som Indlæg i den Diskussion, der har fundet Sted mellem den højtærede Minister og det ærede Medlem Fru Inger Gautier Schmit, vil jeg blot sige, at jeg har Indtrykket af, at der er fuld Enighed om — det fremgik jo ogsaa klart af Ministerens Betragtninger før —, at der skal foreligge ligelige Straffe for det paagældende Forhold, men skal vi naa dertil, er det rigtige Skridt at gaa her at bringe Straffene ned paa et mere tidssvarende Grundlag. Men jeg tror rigtignok ikke, at vi naar til det rette, uden at vi ogsaa faar indført Meddomsmænd. Nu ved jeg, at den højtærede Minister har nedsat en Kommission, som ogsaa drøfter dette Spørgsmaal, og naar vi kommer til det næste store, juridiske Lovværk, nemlig Retsplejeloven, haaber jeg, at det vil lykkes ikke alene at faa en Del Ændringer, som vi alt er enige om, gennemført, men navnlig ogsaa at faa vedtaget en Bestemmelse i den nævnte Retning.

Maa jeg lige sige med Hensyn til Spørgsmaalet om Fængselsdirektørens Indflydelse paa det paagældende Arbejde, at jeg ønsker selvfølgelig, at Fængselsdirektøren skal have al mulig Indflydelse paa dette Arbejde, og jeg nærer heller ikke Tvivl om, at han netop i Kraft af den

Stilling, han indtager, som den, der har med det daglige Arbejde at gøre, vil faa Hovedindflydelsen; men naar det saaledes er et rent faktisk Forhold, tillader jeg mig at mene, at det maaske kunde være rigtigt, at Dommeren blev Formand.

Naar det ærede Medlem Hr. Jesper Simonsen mente, at Generalpræventionen fik sit, om jeg saa maa sige, gennem den Straf, som den enkelte fik, hvorved den virkede udadtil, maa jeg dog tillade mig at sige, at hvis Straffene i al Almindelighed bliver meget smaa, hvis Strafarterne til sidst bliver saaledes, at der i Virkeligheden bliver en fuldkommen Udnivellering, saa kan der jo ikke blive noget tilbage, for saa bliver det hele saa ganske dagligdags, ogsaa for de store Forbrydelser, og saa er jeg bange for, at det Hensyn, som det i øvrigt glædede mig at det ærede Medlem, en anset Dommer her til Lands, ogsaa lagde Vægt paa, ganske vil falde bort. Jeg tror ikke, jeg behøver at fremsætte yderligere, Resten faar vi jo i Udvalget Lejlighed til at drøfte.

Pürschel: Jeg vilde gerne først gøre nogle Bemærkninger om det Spørgsmaal, der har været drøftet mellem den højtærede Justitsminister og det ærede Medlem Fru Inger Gautier Schmit angaaende visse Nævningekendelser, navnlig i Barnemords-sager. Det glæder mig at høre, at den højtærede Justitsminister saa aabent erkender, at disse Nævningekendelser er i Strid med Loven. Dette lægger jeg megen Vægt paa, at det er sagt her af den højtærede Justitsminister, og jeg forstaar i og for sig godt den Betragtning, der ligger bagved Ministerens Udtalelse, at man vil søge at skabe en Straffelov, som gør det muligt for Nævningerne, følgende deres Samvittigheds Bud, at kende skyldig i de Tilfælde, hvor den paagældende virkelig maa erkendes at være skyldig, men hvor Nævningekendelsen nu gaar ud paa ikke-skyldig, fordi man mener, at den Straf, der venter, er for haard. Jeg forstaar i og for sig godt denne Bestræbelse, men jeg maa sige: Jeg tror, man vil blive skuffet. Som jeg udtalte, da vi forrige Gang havde Straffeloven til Behandling, disse vide Strafferammer, saa ønskelige de kan være af mange andre Grunde, vil i denne Henseende vise sig at virke saaledes, at Forsvareren faar et meget let Spil, naar han siger til Nævningerne, at de ved at kende skyldig udleverer den paagældende til Dommernes Forgødtbefindende indenfor en Strafferamme, der dog i det